

3

În care o Vrăjitoare vrăjește din greșeală un prunc

În mijlocul pădurii era un smârc mic plin de bulbuci, sulfuros și otrăvicios, hrănit și încălzit de un vulcan subteran fără astâmpăr, deși adormit, și acoperit cu o mocirlă vâscoasă a cărei culoare se schimba din verde ca otrava în albastru strălucitor sau în roșu ca sângele, în funcție de momentul din an. În ziua aceea, foarte aproape de cea care în Protectorat însemna Ziua Sacrificiului, iar în restul lumii Ziua Copiilor Stelari, verdele tocmai începea să se transforme treptat în albastru.

La marginea smârcului, chiar lângă stuful înflorit crescut din noroi, o femeie foarte bătrână se sprijinea într-un baston noduros. Era mică, îndesată și cu niscaiva burtă. Își strânsese părul cărunt și creț într-un coc împletit și gros, iar din locurile mărunțele rămase între șuvițele împletite îi creșteau frunze și flori. Pe chip, în ciuda unei umbre de iritare, ochii bătrâni își păstraseră destulă strălucire, iar gura mare și turtită parcă zâmbea. Din anumite unghiuri semăna puțin cu un broscoi enorm și blajin.

O chema Kan. Ea era Vrăjitoarea.

— Crezi că te poți ascunde de mine, monstru caraghios? mugi ea spre mlaștină. Nici vorbă să nu știi unde ești. Ieși afară *în clipa asta* și cere-ți iertare.

Se sili să-și schimbe expresia în ceva care semăna a încruntătură.

— Dacă nu, te *fac* eu să ieși!

Deși nu avea cu adevărat putere asupra monstrului cu pricina, la cât era de bătrână, avea totuși puterea să facă smârcul să-l scuipe afară ca pe un gogoloi de flegmă rămas în gât. N-ar fi fost nevoie decât să dea scurt din mâna stângă și să-și scuture genunchiul drept.

Se strădui din nou să se uite fioroasă.

— VORBESC SERIOS! tună ea.

Apa vâscoasă bolborosi și se învolbură, lăsând să iasă la iveală deasupra suprafeței verzi-albăstrui capul monstrului mlaștinii. Clipi cu unul din ochii lui mari, pe urmă cu celălalt, apoi îi ridică pe amândoi spre cer.

— Nu da ochii peste cap la mine, tinere, pufni bătrâna.

— Vrăjitoareo, murmură monstrul, cu gura încă pe jumătate în apa groasă. Sunt cu multe veacuri mai bătrân decât tine.

Buzele lui mari făcură un balon de alge lipicioase. „De-a dreptul cu milenii“, se gândi el. „Dar cine mai stă să numere?“

— Nu cred că-mi place tonul tău, zise Xan și țuguie buzele până când făcu din ele un trandafirăș bine strâns în mijlocul feței.

Monstrul își dresă glasul.

— Așa cum foarte bine a spus Poetul, dragă doamnă, „Nu dau un rah...“

— GLERK! strigă îngrozită Vrăjitoarea. Ai grijă cum vorbești!

— Scuze, zise Glerk amabil, deși nu-i păsa deloc.

Își puse încet amândo-ia rândurile de braț pe noroiul de la mal, înfigându-și bine în mocirlă fiecare palmă cu câte șapte degete. Gemu și se împinse afară, pe iarbă. „Pe vremuri era mai ușor”, se gândi el. Deși nici în rупtul capului nu-și amintea când.

— Fyrian e colo în luminiș, plânge de-i sar ochii din cap, sărmanul, zise Xan fierbând.

Glerk oftă din rărunchi. Xan înfipse bastonul în pământ, făcându-l să scoată scântei din vârf și luându-i prin surprindere pe amândoi. Îl fulgeră cu privirea pe monstrul mlaștinii.

— Iar tu ești pur și simplu rău. El nu-i decât un copil, până la urmă, clătină din cap Vrăjitoarea.

— Draga mea Xan, zise Glerk simțind un huruit profund în piept care, spera el, suna impunător și dramatic, și nu ca al cuiva pe care îl paște răceala. Și el este mai bătrân decât tine. Și ar fi timpul să...

— Ei, știi ce vreau să spun. Și, oricum, i-am promis maică-sii.

— De cinci sute de ani, cu aproximație de un deceniu sau două, dragonașul ăsta stăruie în aceleași tâmpenii pe care tu, draga mea, le hrănești și le perpetuezi. În ce fel îl ajută asta? Nu este un Dragon Pur și Simplu Enorm. În acest moment nu există niciun semn că va deveni vreodată. Dar nu-i nicio rușine să fii un Dragon Mic și Drăguț. Mărimea nu înseamnă totul, știi și tu. Face parte dintr-o specie străveche și onorabilă care a dat unii dintre cei mai mari gânditori ai celor Șapte Ere. Are de ce să fie mândru.

— Mama lui mi-a spus foarte clar... începu Xan, dar monstrul o întrerupse.

— În orice caz, a trecut de mult vremea să-și afle moștenirea și locul în lume. I-am susținut fanteziile mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar acum...

Glerk își lipi toate cele patru brațe de pământ și își coborî fundul masiv sub curbura spinării, își lăsă coada grea să i se încolăcească în jur ca o cochilie enormă și lucioasă de melc, apoi îi îngădui burdihanului să-i atârne peste picioarele îndoite.

— Nu știu, draga mea. Ceva s-a schimbat.

Peste fața lui umedă trecu un nor, dar Xan clătină din cap.

— Na, că o luăm de la capăt, zise ea batjocoritor.

— Așa cum a spus Poetul, „O, Pământ de-a pururi schimbător...”

— Dă-l naibii de Poet. Du-te și cere-ți iertare. Acum, imediat. Ești un model pentru el, zise Xan, apoi se uită la cer. Eu trebuie să zbor, dragă. Am întârziat deja. *Te rog*. Contez pe tine.

Glerk se duse greoi spre Vrăjitoare, care îi puse o palmă pe obrazul mare. Deși era în stare să meargă în două picioare, prefera deseori să meargă în toate cele șase membre – sau șapte, dacă se folosea ocazional de coadă, ori în cinci, când întindea o mână să culeagă o floare deosebit de parfumată și s-o ducă la nas, sau când culegea pietre, sau când cânta o melodie greu de uitat la un fluiet cioplit chiar de el. Își lipi fruntea masivă de fruntea subțire a lui Xan.

— Te rog să fii cu băgare de seamă, zise el răgușit. În ultima vreme m-au bântuit niște vise negre. Îmi fac griji pentru tine când ești plecată.

Xan ridică din sprâncene, iar Glerk își trase fața mai departe, mormăind încet.

— Bine, zise el. O să-i întrețin iluzia prietenului nostru Fyrian. „Calea spre Adevăr se află în inima visătoare“, ne spune Poetul.

— Așa te vreau! zise Xan.

Țocăi din buze și îi trimise monstrului o bezea. Se împinse în sus și înainte în mânerul bastonului și dispăru iute prin vegetație.

În ciuda credinței ciudate a oamenilor din Protectorat, pădurea nu era câtuși de puțin blestemată și nici vrăjită în vreun fel. Dar periculoasă era. Vulcanul de sub ea, destul de plat, dar incredibil de larg, era înșelător. Bolborosea prin somn, înfierbânta gheizerele până explodau și frământa necontenit crăpăturile din pământ până ajungeau adânci de nu le mai găsea nimeni fundul. Clocotea izvoarele, clocea noroiul și înghițea cascade în gropi adânci, doar ca să le facă să apară din nou la distanță de kilometri. Existau cratere care împrăștia mirosuri insuportabile, altele care aruncau cenușă și altele din care părea să nu iasă nimic, dar oamenilor li se învinețeau buzele și unghiile de la aerul stricat și începea să se învârtă lumea cu ei.

Pentru un om obișnuit, singura trecere sigură prin pădure era Drumul, aflat de-a lungul unei margini stâncoase înălțate și netezite cu timpul. Drumul nu se transforma pe neașteptate, nu se mișca sub picioare și nu bolborosea niciodată. Din nefericire, era deținut și exploatat de un grup de bandiți și de mardeiași din Protectorat. Xan nu mergea niciodată pe Drum. Nu-i plăceau bandiții. Nici mardeiașii. Și oricum cereau o taxă prea

mare. Sau cel puțin așa era când verificase ea ultima oară. Trecuseră mulți ani de când umblase pe-acolo, vreo două secole. Își croise însă propriul drum prin pădure folosind un amestec de magie, știință și bun-simț.

Călătoriile ei prin pădure nu erau cătuși de puțin ușoare. Dar erau necesare. O aștepta un copil chiar lângă Protectorat. Un copil a cărui viață depindea de soirea ei, deci trebuia să ajungă acolo la timp.

De când ținea Xan minte, în fiecare an cam la aceeași vreme, o mamă din Protectorat își abandona pruncul în pădure, probabil ca să moară. Xan habar n-avea de ce. Și n-o judeca. Dar nici nu avea de gând să lase pradă morții sărmanul omuleț. Așa că în fiecare an se ducea în crângul acela de sicomori, lua în brațe pruncul abandonat și îl ducea de cealaltă parte a pădurii, în unul dintre Orașele Libere de la celălalt capăt al Drumului. Erau locuri vesele acelea. Și iubeau copiii.

La un cot al potecii începură să se vadă zidurile Protectoratului. Pașii iuți ai lui Xan încetătară până când abia dacă se mai târa. Protectoratul însuși era un loc descurajant – aer rău, apă rea, suferință adunată ca un nor deasupra acoperișurilor caselor. Simți în oase o tristețe apăsătoare ca un jug.

„Iei pruncul și pleci“ își reaminti Xan, la fel ca în fiecare an.

De-a lungul timpului începuse să vină cumva pregătită – o păturică tricotată din cea mai moale lână de miel ca să învelească copilul și să-i țină cald, niște scutece pentru fundul ud, o sticlă sau două cu lapte de capră, să-i umple burtica. Când laptele de capră se termina (și se termina de fiecare dată – drumul era lung, iar laptele

cântărea greu), Xan făcea ce-ar fi făcut orice vrăjitoare înțeleaptă: aștepta să se întunece până apăreau stelele, ridica mâna și le aduna între degete lumina ca pe niște fire mătăsoase din pânză de păianjen, apoi hrănea copilul cu ele. Lumina stelelor, așa cum știe orice vrăjitoare, este o mâncare minunată pentru un prunc în creștere. Îți trebuie ceva îndemânare și talent ca s-o aduni (talent vrăjitoresc, pentru început), dar copiii o înfulecă bucuroși. Cresc dolofani, sături și strălucesc.

N-a durat mult până când Orașele Libere au început să trateze venirea anuală a Vrăjitoarei ca pe o sărbătoare. Copiii aduși de ea, cu pielea și ochii lucind de lumina stelelor, erau considerați o binecuvântare. Xan zăbovea cu răbdare și alegea familia potrivită pentru fiecare copil, asigurându-se că felul lor de-a fi, înclinațiile și simțul umorului erau potrivite pentru mica viață îngrijită de ea pe parcursul unei călătorii atât de lungi.

Copiii Stelari, cum li se spunea, se transformau din prunci veseli în adolescenți buni și în adulți generoși. Erau educați, cu sufletul deschis și împliniți. Iar când mureau de bătrânețe, mureau bogați.

Xan ajunsese în crâng și nu văzu niciun copil acolo, dar era încă devreme. Și ea obosise. Se duse la unul dintre copacii rămuroși și se rezemă de el, inspirând mirosul de lut al scoarței prin ciocul moale al nasului.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn, zise ea cu voce tare.

Era cât se poate de adevărat. Călătoria până acolo fusese lungă și oboitoare, iar cea care urma era mai lungă încă. Și mai oboitoare. Mai bine să se odihnească puțin. Și atunci, cum făcea adesea când voia un strop de

pace și liniște departe de casă, Vrăjitoarea Xan se transformă în copac – unul rămuros, cu frunze, cu licheni și coajă zgrunțuroasă, asemănător la vedere și la pipăit cu restul sicomorilor bătrâni care înconjurau mica poiană. Și așa, copac, adormi.

Nu auzi procesiunea.

Nu auzi protestele lui Antain, nici tăcerea stânjenită a Consiliului, nici tirada morocănoasă a Marelui Senior Gherland.

Nu auzi nici gănguritul pruncului. Sau scâncetele. Sau plânsul.

Dar când copilul deschise gura și zbieră din rărunchi, Xan tresări și se trezi.

— Vai, steaua mea scumpă, zise ea cu voce rămuroasă, zgrunțuroasă și frunzoasă, pentru că nu apucase încă să se transforme la loc. N-am văzut că zaci acolo!

Fetița nu se arătă impresionată. Continuă să dea din picioare, să bată aerul cu mâinile, să urle și să plângă. Era roșie la față și tare supărată și avea pumnișorii strănâi. Semnul din naștere de pe frunte se întunecase periculos.

— Mai așteaptă doar o clipă, draga mea. Mătușica Xan vine cât de repede poate.

Și se străduia. Transformarea e o treabă complicată, chiar și pentru cineva experimentat precum Xan. Cren-gile începură să i se retragă în spinare una câte una, în timp ce încrețiturile scoarței de copac erau înghițite rând pe rând de încrețiturile ridurilor ei.

Xan se sprijini în baston și își răsuci umerii de câteva ori ca să scape de înțepeneala gâtului – întâi un umăr, apoi celălalt. Se uită în jos la copil, care se mai liniștise

și se uita acum la Vrăjitoare la fel cum se uitase la Marele Senior, cu o privire calmă, scrutătoare, tulburătoare. Genul de privire care atinge coardele bine întinse ale sufletului și le ciupește ca pe coardele unei harpe. Vrăjitoarei aproape că i se tăie respirația.

— Biberon, zise Xan, încercând să nu bage în seamă armonia care îi suna în oase. Ai nevoie de biberon.

Se căută apoi prin nenumăratele ei buzunare după o sticlă cu lapte de capră gata pregătită pentru o burtică flămândă.

Xan mișcă din gleznă și făcu o ciupercă să se mărească până ajunse cât un taburet numai bun de stat pe el. Sprijini greutatea caldă a pruncului de umflătura moale a burții ei și așteptă. Crai-noul de pe fruntea copilului reveni la o nuanță plăcută de roz, iar buclele negre îi încadrau ochii și mai negri. Fața îi strălucea ca un giuvaier. Era liniștită și mulțumită, dar tot o sfredelea cu privirea pe Xan, ca niște rădăcini de copac care s-ar înfige bine în pământ. Xan protestă.

— Ei, n-are rost să mă privești în felul ăsta, zise ea. Nu te pot duce înapoi unde ai trăit până acum. Ce-a fost s-a terminat, mai bine ai uita. Hai, taci, adăugă ea, pentru că fetița începuse să scâncească. Nu plânge. O să-ți placă mult locul unde mergem. Asta după ce mă hotărâsc în ce oraș te duc. Toate sunt frumoase. O să-ți placă și noua ta familie, am eu grijă.

Dar chiar când spunea asta Xan simți o împunsătură în inima ei bătrână. Deveni dintr-odată inexplicabil de tristă. Fetița lăsă sticla și se uită la ea cu o expresie curioasă. Vrăjitoarea ridică din umeri.

— Nu mă întreba, zise ea. Habar n-am de ce te-au lăsat în mijlocul pădurii. Nu înțeleg nici jumătate din lucrurile pe care le fac oamenii, iar cu cealaltă jumătate nu-mi bat capul. Dar n-o să te las în niciun caz aici, pe jos, să te mănânce vreo nevăstuică. Te așteaptă lucruri mai bune în viață, copilă neprețuită.

Cuvântul *neprețuită* îi puse lui Xan un nod ciudat în gât. Nu înțelegea și gata. Tuși să-și curețe plămânii bătrâni și îi zâmbi fetiței. Se aplecă și își lipi buzele de fruntea ei. Întotdeauna îi săruta pe bebeluși. Cel puțin parcă așa își amintea. Creștetul copilului mirosea a aluat de pâine și a lapte covăsit. Xan închise ochii, doar pentru o clipă, și clătină din cap.

— Gata, zise ea răgușit. Mergem să vedem lumea, da?

Pe urmă, legând bine fetița la piept într-o eșarfă, Xan o porni prin pădure, fluierând în timp ce mergea.

S-ar fi îndreptat direct spre Orașele Libere. Cel puțin așa intenționa.

Dar undeva era o cascadă care i-ar fi plăcut fetiței. Și un țănc de piatră cu o prveliște deosebită. Xan își dădu seama că voia să-i spună povești fetiței. Și să-i cânte. Cum îi povestea și îi cânta, începu să meargă mai încet, tot mai încet. Vrajitoarea dădu vina pe vârsta ei venerabilă, pe durerea de șale, pe foiala copilului, dar nimic nu era adevărat.

Descoperi că se tot oprea doar ca să aibă ocazia s-o scoată pe fetiță din eșarfă și să se uite în ochii ei adânci și negri.

Xan făcea în fiecare zi ocoluri tot mai mari. Se întorcea, mergea în cerc, șerpua. Traseul ei prin pădure, de obicei aproape la fel de drept ca Drumul însuși, era

acum o încălceală aiuritoare, fără înțeles. Noaptea, după ce laptele de capră se termina, Xan aduna cu degetele funigiei razelor de stele, iar fetița îi mânca mulțumită. Cu fiecare înghițitură de lumină stelară, privirea copilei devenea tot mai întunecată. Universuri întregi ardeau în ochii aceia, galaxii după galaxii.

După a zecea noapte, călătoria care dura de obicei trei zile și jumătate nu ajunsese nici măcar la sfertul ei. Luna în creștere răsărea în fiecare noapte tot mai devreme, dar Xan nu-și bătea capul cu ea. Se întindea, aduna raze de stele și nu băga în seamă luna.

Există vrajă în lumina stelelor, nu încape vorbă. Știe toată lumea. Dar, din cauză că are de străbătut o distanță atât de mare, magia din această lumină este fragilă și difuză, întinsă în firele cele mai delicate. Lumina stelară are în ea destulă magie cât să hrănească un copil și să-l mulțumească, iar în cantități mari poate chiar să trezească ce-i mai bun în sufletul și în mintea acelui copil. Ajunge cât să *binecuvânteze*, dar nu să *te vrăjească*.

Cu lumina lunii însă, altfel stau lucrurile.

Lumina lunii este *vraja curată*. Întrebați pe cine vreți.

Xan nu-și putea lua ochii din ochii copilei. Sori, stele și meteori. Pulberea nebuloaselor. Explozii originare, găuri negre și Spațiul cel fără de sfârșit. Iar luna creștea, mare, rotundă și strălucitoare.

Xan întinse mâna. Nu se uita la cer. Nu observă luna.

(Oare să fi observat cât de grea părea lumina pe degete? Cât de lipicioasă? Cât de dulce?)

Flutură degetele deasupra capului. Lăsă mâna jos abia când n-o mai putu ține.

(Oare să fi observat greutatea vrăjii care îi vibra în încheiștură? Și-a spus că nu. Și-a spus-o iar și iar și iar până când a părut adevărat.)

Iar fetița a mâncat. Și a mâncat. Și a mâncat. Și a mâncat. Și dintr-odată a străbătut-o un fior și s-a îndoit în brațele lui Xan. Și a țipat – o singură dată. Foarte tare. Iar pe urmă a oftat mulțumită și a adormit pe loc, lipită de burta moale a Vrăjitoarei.

Xan s-a uitat la cer și a simțit lumina lunii căzându-i pe față.

— Vai de mine, șopti ea.

Luna devenise plină fără ca ea să fi băgat de seamă. Și încărcată cu o magie puternică. O singură sorbitură din lumina ei ar fi fost de-ajuns, iar copila înghițise... *în fine*. Mai mult de una.

Lacomă mică!

În orice caz, datele problemei erau la fel de clare ca luna care strălucea deasupra copacilor. Copila devenise *vrăjită*. Nu exista îndoială. Iar asta complica lucrurile și mai tare decât înainte.

Xan se așeză turcește pe jos și puse fetița în îndoitura genunchiului. Nu risca s-o trezească. Pentru multe ore de-acum înainte. Își trecu degetul prin buclele ei negre. Încă se simțea cum îi pulsa vraja sub piele, cum îi se strecura fir cu fir printre celule, prin țesuturi, cum îi umplea oasele. Cu timpul urma să devină schimbătoare, dar nu pentru totdeauna, desigur. Xan își amintea însă bine de la vrăjitorii care o crescuseră pe ea că nu-i deloc ușor să educi un copil cu puteri magice. Se grăbiseră să i-o spună și profesorii. Iar Zosimos, tutorele ei, i-o spunea tot timpul. „Să-i dai puteri magice unui copil este ca și

cum ai pune o sabie în mâna unui prunc – prea multă putere și prea puțină judecată. Nu vezi în ce hal mă îmbătrânești, fato?” repeta el necontenit.

Avea dreptate. Copiii vrăjiți erau periculoși. Nu putea lăsa fetița în grija oricui, clar!

— Iubito, zise ea, nu-i așa că ai devenit o bătaie de cap de două ori mai mare?

Copila respiră adânc pe nas. Pe buzele ei ca un bobocel de trandafir tremura un mic zâmbet. Xan își simți inima săltându-i în piept și o strânse mai bine în brațe.

— Luna, zise ea. O să te cheme Luna. Iar eu o să fiu bunica ta. Vom fi o familie.

Imediat ce rosti aceste vorbe, Xan știa că era adevărat. Cuvintele vibrau în aerul dintre ele, mai puternice decât orice vrajă.

Vrăjitoarea se ridică, legă iar fetița la piept cu eșarfa și începu lungul drum spre casă, întrebându-se cum o să-i explice toată treaba lui Glerk.

